

мата ножица, съ игликътъ и съ букурещкитѣ очила. Читиресетъ и седемъ години си живѣха тѣ, като гължби. Четиресетъ и седемъ години се слушаха и разбираха, лоша дума не бѣха си казали, не бѣха се погледнали съ лошо око. А следъ дѣдо Филипа ще се заредятъ седемъ сина и три дъщери. Ще ѝ цѣлуватъ ржка и ще казватъ радостно: „Добре дошла, мале!“ Десетъ деца е изпратила баба Филиповица „отвждъ“ — се моми и ергени. А кой знае, какъвъ е редътъ тамъ? Може и да сж се изженили, може и челядъ да сж отвѣдили. Ехъ, че добре ще е да види тамъ и внучета. Умрѣзнало ѝ е само людски хора да ѝ викатъ „баба“.

И странно нѣщо. Когато мислѣше така, баба Филиповица съвсемъ забравяше единайсетото си чадо. Той съвсемъ малъкъ остана сиракъ, момчерлаче го даде майка му чираче у едни абаджии, абаджиитѣ го отведоха въ Влашко и отъ тогазъ—ни вестъ ни костъ.

Като разсипани синци се търкалятъ годинитѣ; като звезди откъснати отъ срѣдъ небото и паднали задъ Левентъ табия. А заедно съ годинитѣ се претъркалятъ и споменитѣ и съвсемъ изчезватъ.

Оставатъ само чарчарушитѣ да цвѣтятъ въ зеленитѣ саксии. Докога? Докато престарѣлата ржка има сили да вдига черпака и да ги полива. Сетне ще увехнатъ и тѣ, като спомени.

*

И ето, че веднѣжъ баба Филиповица си спомни за своя най-малъкъ синъ.

Кой знае, защо тъкмо тогава си спомни за него.

Знае ли нѣкой, защо кучето вие, когато стопанинътъ му умира?